

JIŘÍ WEIGL

Kníže Karel Schwarzenberg, bývalý ministr zahraničí a toho času poradce pana prezidenta, se na náš národ ze své výšky zaškaredil. V Právu 29.6.2023 si v článku s příznačným názvem „Propadli jsme pupkozření“ vzal za záminku podivnou ceremonii, která bez jakékoliv zřejmé souvislosti proběhla minulý týden na Pražském hradě k výročí samostatné České republiky, a vysmál se dějinným událostem, které Češi slaví.

Husitství prý bylo podle něj pouze občanskou válkou, která zemi jenom zpustošila. Možná nemá Karel Schwarzenberg husity rád proto, že se první křížové výpravy proti nim – to je ta, která ostudně dopadla v bitvě na Vítkově – údajně účastnil v Zikmundově vojsku i jeho prapředek. Nevím. Ale fakt, že husitství předznamenalo cestu k evropské reformaci, že Husův mravní apel a husitská vítězství nad celou Evropou hrály po staletí zásadní roli v udržení české národní identity, pro poradce našeho dnešního prezidenta nic neznamenají.

On oceňuje jiné doby, ty, kdy Češi poslušně sloužili rakouskému císaři a jeho šlechtě. Mohli to dotáhnout dokonce až tak vysoko, jako maršál Radecký, velký rakouský vojevůdce. Schwarzenberga mrzí, že na něj zapomínáme. Nejsme v tom sami. Podobně i Jihoslované příliš neoslavují vítězství osmanských pašů a janičářů slovanského původu, která tureckou moc rozšířila až do střední Evropy. Zajímavá by byla Schwarzenbergova reflexe, proč nejen Češi, ale i jiné národy monarchie Radeckého vítězství nepokládaly a nepokládají za svá. Té se však asi nedočkáme.

Česká republika je našemu bývalému ministru zahraničí málo.

Lituje slovenské samostatnosti. Být ministrem zahraničí Československa by bylo bývalo přece jen významnější, říká. A já dodávám, že kdyby se nerozpadlo Rakousko-Uhersko, mohl pan Schwarzenberg hrát v Evropě ještě úplně jinou roli. Metternich například předsedal po napoleonských válkách Vídeňskému kongresu, který rozhodoval na dlouhá desetiletí o uspořádání celé Evropy. Ale to už je dávná historie.

A tak se zklamaný Karel Schwarzenberg uchyluje k podobné argumentaci jako Vladimír Putin vůči Ukrajině. Ten také říká, že kdyby se Ukrajina neodtrhla od Ruska, mohlo být Rusko velké a silné, jako bývalo kdysi. Ukrajinci ani Slováci však na tyto zklamané ambice prominentů zpoza hranic neslyší. Docílit své státnosti a suverenity toužili, dosáhli toho a vzdát se jich nechtějí.

V případě Ukrajiny to Rusové odmítají přijmout a následky vidíme – agresi a válku. Stejně to bylo v devadesátých letech na Balkáně. V našem případě se naštěstí na české straně našli politici, kteří slovenskou touhu po vlastní státnosti respektovali, a proto byli Václav Klaus a Vladimír Mečiar schopni dojednat „sametový rozvod“ už mezitím zcela rozložené federace. Uchránili nás tak osudu Balkánu či Ukrajiny a dějiny jim daly za pravdu. Kníže Schwarzenberg to chápat nechce, nedokáže se na svět dívat jinak, než vlastním „pupkozřením“. Jenom tím dokazuje, že císaři, carové a knížata „svým národům“ opravdu nerozumějí.

■ ■ ■ ■ ■ (17 votes, average: 4,53 out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím [pravidla diskuze](#).

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

